

til den nye Tingenes Ordning. Dengang kunde, ligesom her ved den danske Rigsdag, den østerrigiske Regjering fortælle de gamle østerrigiske Stænder, hvorledes man havde faaet ikke blot Garantier fra Rigsdagen i Tydskland, men ogsaa fra næsten alle Lande i Europa. Men saa indtraadte kort derefter det Tilfælde, hvor Alt skulde være sikret, og saa kom der Præ-tendenter baade til det hele Monarchie og til Dele af Monarchiet fra alle Kanter, fra Bayren, Brandenburg, Særen, Spanien, og af de Magter, der saa meget understøttede disse Prætendenter, skøndt de selv tidligere havde garanteret Monarchiets Integritet som nødvendig for Europas Ligevægt, holdt den sig alligevel tilbage, hvis Garantie var blevet kjøbt med de største Indrømmelser; den undskyldte sig blot nu med at have overseet en Arveprætendents tidligere Adkomster. Ligesom det af en anset Rigsdagsmand er blevet fremhævet under denne Sag, at den danske Hær dog maa siges at have gjort Udslaget for Monarchiet, ligesom han har troet at burde udtale, at „hvis ikke Slagene ved Fredericia og Idsted vare vundne, saa var det aldeles usandsynligt, at noget dansk Monarchie kunde været opretholdt“, saaledes veed Enhver, at, dersom Ungarn, der havde en uafhængig Krone, ikke var tiltraadt til Fordeel for dens Arving, saa var dengang intet østerrigisk Monarchie blevet staaende. (Hør!). Jeg har seet en Mængde Tractater fra det forrige Aarhundrede med Hensyn til Polen, jeg har fundet de største, de helligste Garantier for Polens Integritet, de bestemteste Ord om Polens Nødvendighed for Europas Ligevægt, det har været udtalt i den ene Tractat efter den anden, „som et permanent Princip“, men saa har jeg tilslige i et nyt Bind af en Tractatssamling fundet nye Tractater, hvori de Magter, som havde garanteret denne Integritet, garantere sig selv en evig Bestdelse af de Dele af dette Land, hvis Ligevægt nu tilveiebragtes paa anden Maade (Hør! Hør! Hør!). For en 6—7 Aar siden var der paa de Kort, der udkom over Europa, en lille Fristat, der hed Krakau. I Wiener-Tractaterne staaer, at dens Integritet garanteres „for evig Tid“, og der er ogsaa blevet talt om Nødvendighe-

den heraf for Europas Ligevægt, der synes at være en meget flin Vægt; men nu, saa saa Aar efter, findes den ikke længer paa Kortet; og det er ikke umærkeligt, at af de sex Magter, som have undertegnet Londonerprotocollen, er dens Forsvinden netop blevet bifaldet af de tre, medens de tre andre Magter i Genhold til Wienertractaterne kun derimod gjorde orkesløse Protestationer, hver for sit Vedkommende. Ved Tractater af 1814 og 1815 udtalte de fem Stormagter sig for Nødvendigheden af Nederlændenes Integritet for Europas Ligevægt og garanterede samme, men, da femten Aar efter et Par Tusinde Frankmand styrkede ind i Brüssel, og da Kongen af Nederlandene atter og atter indstændig mindede Kontrahenterne om Nederlændenes Integritet og sammes Nødvendighed for den europæiske Ligevægt, saa bleve de tre kause, og endelig bifaldt alle fem, at to af dem tvang ham til at afstaae Belgien. Jeg kjender selv den Grændse, der blev fastsat mellem de nye Stater, mellem Holland og Belgien; det var dog kun Hollands gode Ret, Hollændernes egen Kamp for deres uafhængige Krones Ret, som gjorde, at denne Grændse blev saa taalelig, som den blev; men i Tractatern af 1838 og 1839 tales dog atter om „en evig Neutralitet“, og om nye „Garantier“, efterat de splinternye Nødvendigheder „for den europæiske Ligevægts Skyld“ tidt nok vare bleve nævnte med Hensyn til de tvende nye Stater i de mange foregaaende Londonerprotokoller. Jeg mener saaledes med eet Ord, at Garantier kun vise Diebliffets Stæmning, det, man til en vis Tid ønsker, og forsaavidt kan det jo maaskee være heldigt nok for os, at Europas Dnsse for Diebliffet allerede foreligger; men paa den anden Side mener jeg, at man ikke kan bygge Noget paa Garantierne for en, endog nær Fremtid, men at et Folks og en Krones uafhængige Ret, især for farlige Tider, maa bevares som Gjenstand af en i Virkeligheden langt mere practisk Betydning og mere sand Værdi.

Dersom jeg skal samle min Mening i et Par Ord, saa er det den, at det danske Folk godt kan være de Offre bekjendt, som det har viist og endnu viser sig villigt til at bringe for at sikre Monarchen hans Herredømme i